

til en Dagsorden, der opfordrede Ministeren til at forandre denne Ord. Eden kan jo nemlig ikke have Betydning som religiøs Handling; ellers maatte en Kristen og en jødisk Præst modtage Eden, thi det er ikke saaledes i det kristne Samfund, at den, der bekjenner sig politisk til det, altid har en saadan særlig Indvielse, at Eden derved faaer religiøs Betydning. Jeg spørger altsaa den ærede Minister, om han har Noget imod, at en Søde constitueres i et Embede, hvor han kan komme til at fungere som Embedsdommer. Dette Spørgsmaals Besvarelse har Betydning for mig, fordi jeg deraf vil slutte, at naar Ministeren vilde tillade en saadan Ansættelse, som skeer paa Dommerens eget Ansøgning og Tilskud, vil han ogsaa gaae videre. Jeg anseer dette Spørgsmaal for saa vigtigt, at jeg ikke kan finde mig i at blive i nogen som helst Uklarhed med Hensyn dertil.

Justitsministeren: Jeg kan ikke forstaae, hvorledes den ærede Interpellant kan stille dette Spørgsmaal. Det forekommer mig, at Svaret derpaa kan tages saa aldeles tydeligt af, hvad jeg har udtalt. Den ærede Interpellant vil have at vide, om jeg vilde have Betænkelse ved at constituere som Dommerfuldmægtig en Mosait i Embedet, hvor han vilde blive Dommer. Det er en Selvfølge, at jeg har den samme Betænkelse ved en Constitution som ved en Ansættelse.

Abler: Det maa naturligtvis være min Skyld, at jeg ikke forstod den ærede Minister. Den ærede Minister tyttrede vel Tvivl, men ingen saadan Betænkelse, og jeg vilde da gjøre opmærksom paa, at ved den Udtalelse er der berøvet Andre end Medlemmer af det lutherske Samfund politiske Rettigheder i de sidste Dage ved Sagførerloven, efter hvilken Constitution hos Dommere har saameget at betyde. Jeg skal ikke negte, at den ærede Ministers Svar har i høi Grad berøvet mig, ikke som Søde, fordi jeg er overbevist om, at de Stillingen, hvortil Søderne ere skikkede, vilde de tilkæmpe sig ved at erhverve Medborgeres Agtelse, men fordi jeg deri har seet, hvad Andre have troet oftere at see iaar, at vi ikke behøve os, hvad Biskop Martensen har kaldt

det store og følgerige Princip, at Ingen kan berøves fulde borgerlige Rettigheder paa Grund af sin Troesbekjendelse. Folkethinget har en anden Opfattelse, men jeg beklager, at Regjeringen ikke har det, og jeg skal kun paa Grund af, hvad den ærede Formand nylig udtalte, ikke stille nogen Dagsorden, for at Sagen ikke skal fortsættes imorgen, men jeg skal ved første Leilighed søge at fremme Sagen, da jeg naturligvis ikke kan tvinge Regjeringen til at indsætte i Embedet, men man kan ibetmindste foreslaae Regjeringen ved Lovforslag, at der skeer Forandring i de Former, hvorunder den besætter Embederne, navnlig Forandring i Eden, naar man, hvad jeg ikke gjør, finder den nærværende Ordts Form tilhinder for min Ansættelse. Derom er jeg overbevist, at jeg vil faae det store Fleertal med mig i dette Thing.

Barfod: Jeg kan ikke undlade at udtale som min fulde Overbevisning, at i det Dieblif den ærede Justitsminister vil være i Tvivl om, hvorvidt han kunde constituere Søde som Dommer eller ansætte en Søde fast som Embedsmand, kan det ikke betvivles, at den ærede Justitsminister ikke er i Overensstemmelse med Grundloven. Dersom den ærede Justitsminister vilde negte en Søde Ansættelse som Dommer, vilde han ikke alene ikke være i Overensstemmelse med Grundloven, men saa krænde han Grundloven. Jeg kan ikke undlade at udtale dette som min allerbestemteste Overbevisning. Derefter taler den ærede Justitsminister om Stemninger. Det er dette, man hvert Dieblif tyer til; man taler om Stemninger og om Følleser, og vi hørte forleden ved Forhandlingen af en anden Lov, Vernepligtsloven, den ærede Justitsminister sige, at han ikke kunde anføre Grunde for sin Mening, han gik kun efter Føllesen. Men skal det Samme være Tilfældet her? Skulle vi ogsaa her og i alle Spørgsmaal af den Natur nyies ikke med Grunde, men derimod med Følleser, med Stemninger, hvis Grundethed eller Ugrundethed vi have den største Opfordring til at nære Tvivl om? Hvad vil det sige: Stemninger? Maaskee — skjøndt jeg tvivler derom — vil Befolkningen føle sig — jeg vil sige — lidt underlig stemt, naar den første Gang seer en Søde ansat